

SAPATIN VARTIJA

TAMMI-HELMIKUU 2011

TÄMÄ LEHTI VOI OLLA JUMALAN
SANOMA JUURI SINULLE!

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

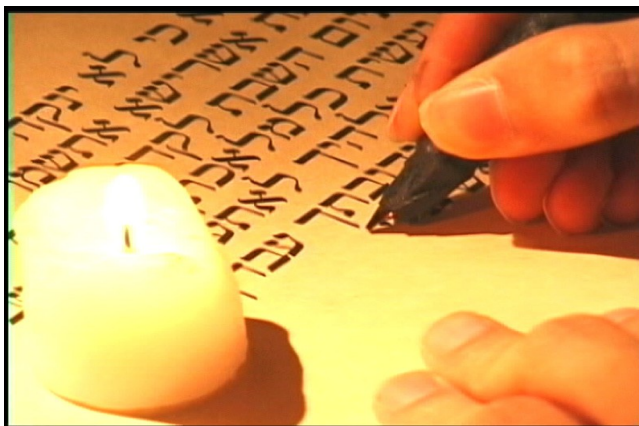
**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien
kansainvälinen lähetykseurakunta Uskonpuhdistusliike
Suomen Lähetysyhdistys r.y.**

Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:

info@spaup.org www.spaup.org

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.

Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. 1. Joh. 5:3, 4.

Kaksi kruunua

Näyssä, jonka sain Battle Creekissä, Michiganissa, lokakuun 25 päivänä 1861, minulle näytettiin tämä maa pimeänä ja synkkänä. Enkeli sanoi: »Katso tarkoin!» Sitten minulle näytettiin ihmiset maan päällä. Toisia ympäröivät Jumalan enkelit, toiset olivat pahojen enkelien ympäröiminä täydellisessä pimeydessä. Näin käsivarren ojentuvan taivaasta, ja kädessä oli kultainen valtikka. Valtikan päässä oli timantein koristeltu kruunu. Jokainen timantti säihkyi kirkasta, selvää ja kaunista valoa, Kruunuun oli kaiverrettu nämä sanat: »Kaikki, jotka voittavat minut, ovat autuaita ja saavat iankaikkisen elämän.»

Tämän kruunun alapuolella oli toinen valtikka, ja siihenkin oli kiinnitetty kruunu, minkä keskustassa oli jalokiviä, kultaa ja hopeaa, ja niistä heijastui jonkin verran valoa. Kruunussa oli kirjoitus: »Maallista rikkautta. Rikkaus on valtaa. Kaikki, jotka voittavat minut, saavat kunniaa ja mainetta.» Näin, että suuri ihmisjoukko tunki eteenpäin saadakseen tämän kruunun. He olivat meluavia. Jotkut näyttivät kiihkossaan kadottaneen järkensä. He tönivät toisiaan ahtaen taakseen ne, jotka olivat heitä heikompia ja polkien jalkoihinsa ne, jotka kiiruhtaessaan kaatuivat. Monet tarttuivat kiihkeästi kruunun sisällä oleviin aarteisiin ja pitivät niistä kiinni. Muutamien pää oli hopeanharmaa, ja huoli ja levottomuus olivat uurtaneet heidän kasvonsa ryppyisiksi. He eivät välittäneet omista sukulaisistaan, jotka olivat heidän omaa luutaan ja lihaansa, vaan vetoavien katseiden kohdistuessa heihin he puristivat aarteitaan lujemmin ikään kuin peläten jonakin vartioimattomana hetkenä menettävänsä niistä jotakin tai joutuvansa jakamaan ne heidän kanssaan. Usein he kohdistivat kiihkeän katseensa tuohon maalliseen kruunuun, ja he laskivat moneen kertaan sen aarteita. Siinä kansanjoukossa näkyi puutteen ja kurjuuden tyypillisiä edustajia, katsoivat kaihoisesti noita aarteita ja kääntyivät toivottomina pois, kun vahvemmat voittivat ja työnsivät takaisin heitä heikommat. Nämä eivät kuitenkaan niin vain voineet luopua taistelusta, vaan vajaakykyisten, sairaalloisten ja iäkkäiden suuren joukon mukana he koettivat tunkeutua kohti maallista kruunua. Jotkut kuolivat sitä tavoitellessaan. Toisia kaatui juuri silloin, kun he olivat tarttumassa siihen. Monet olivat juuri päässeet käsiksi siihen, kun he kaatuivat. Maa oli täynnä kuolleiden ruumiita, mutta joukko ryntäsi eteenpäin tallaten jalkoihinsa tovereidensa kaatuneet ja kuolleet ruumiit. Jokainen kruunun luo päässyt sai osuutensa, ja sen ympärillä seisova innostunut joukko osoitti hänelle äänekkäästi suosiotaan.

Saatanallinen petos

Suurella pahojen enkelien joukolla oli hyvin kiire. Saatana oli heidän

keskellä, ja kaikki katselivat äärimmäisen tyytyväisinä joukkoa, mikä tavoitteli kruunua. Hän näytti kohdistavan erikoisen tenhonsa niihin, jotka innokkaasti tavoittelivat sitä. Monet tämän maallisen kruunun tavoittelijoista olivat tunnustukseltaan kristittyjä. Joillakin heistä näytti olevan vähän valoa. He katsoivat kaihoten taivaallista kruunua ja sen kauneus näytti usein ihastuttavan heitä, mutta heillä ei ollut mitään todellista käsitystä sen arvosta ja kirkkaudesta. Toisella kädellään he kurottivat veltoasti kohti taivaallista, mutta toisella innokkaasti maallista kohti päättäen saada sen haltuunsa, ja tavoitellessaan innokkaasti maallista he menettivät taivaallisen näkyvistään. He jäivät pimeyteen, mutta hapuilivat huolestuneina ympärilleen saadakseen itselleen maallisen kruunun. Jotkut alkoivat inhota sitä joukkoa, mikä tavoitteli sitä niin innokkaasti; he näyttivät tajuavan vaaransa ja kääntyivät siitä pois päin ryhtyen innokkaasti tavoittamaan taivaallista kruunua. Sellaisten kasvat muuttuivat pian synkistä valoisiksi, raskasmielisistä pyhän ilon täyteisiksi.

Sitten näin ryhmän, mikä tunkeutui joukon lävitse katsoen kiinteästi taivaalliseen kruunuun. Heidän pyrkiessään innokkaasti sekavan joukon läpi enkelit saattoivat heitä ja avasivat heille tietä. Heidän lähestyessään taivaallista kruunua siitä säteilevä valo loisti heidän ylleen ja ympärilleen hälventäen heidän synkyytensä ja tullen yhä kirkkaammaksi, kunnes he näyttivät muuttuneilta ja muistuttivat enkeleitä. He eivät lainkaan sallineet katseensa viivähtää maallisessa kruunussa. Maallisen tavoittelijat pilkkasivat heitä ja heittivät mustia palloja heidän jälkeensä. Nämä eivät heitä mitenkään vahingoittaneet niin kauan kuin heidän katseensa kohdistui taivaalliseen kruunuun, mutta ne, jotka käänsivät huomionsa mustiin palloihin, tahrautuivat niistä. Minulle esitettiin seuraava raamatunkohta:

»Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta. Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi. Silmä on ruumiin lamppu. Jos siis silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu. Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys! Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.» Matt. 6:19-24.

Sitten se, minkä olin nähnyt, selitettiin minulle seuraavasti. Suuri joukko, mikä niin innokkaasti tavoitteli maallista kruunua, tarkoitti niitä, jotka rakastavat tämän maailman rikkautta ja joita sen lyhytaikainen houkutus pettää ja imartelee. Näin, että jotkut Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvat tavoittelevat niin kunnianhimoisesti maallisia aarteita, että menettävät rakkautensa taivasta

kohtaan, toimivat maailman tavalla ja ovat Jumalan mielestä kuin konsanaan maailmalliset. He sanovat tavoittelevansa kuolematonta kruunua, taivaallista aarretta; mutta heidän harrastuksensa ja päähuomionsa kohdistuu maallisten aarteiden hankkimiseen. Ne, joilla on aarteensa tässä maailmassa ja jotka rakastavat rikkauksiaan, eivät voi rakastaa Jeesusta. He saattavat luulla olevansa oikeassa, ja vaikka he pitävät kiinni omaisuudestaan saiturin otteella, heitä ei voida saada huomaamaan sitä tai tuntemaan, että he rakastavat rahaa enemmän kuin totuuden asiaa tai taivaallista aarretta.

Oikeat ja väärät rikkaudet

»Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!«
Jae 23. Sellaisten kokemuksessa oli ajankohta, jolloin he eivät antaneet arvoa saamalleen valolle, ja se muuttui pimeydeksi. Enkeli sanoi: »Ette voi rakastaa ja palvoa maan aarteita ja samalla omistaa taivaallista tosi rikkautta.« Kun rikas nuorukainen tuli Jeesuksen luo ja sanoi: »Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?« (Matt. 19:16), Jeesus antoi hänelle valittavaksi joko omaisuudesta luopumisen ja iankaikkisen elämän saavuttamisen tai omaisuuden säilyttämisen ja elämän kadottamisen. Hänen rikkautensa oli hänestä arvokkaampi kuin taivaallinen aarre. Se ehto, että hänen täytyi luopua aarteistaan ja jakaa köyhille tullakseen Kristuksen seuraajaksi ja saadakseen iankaikkisen elämän, viilensi hänen kaipuunsa, ja hän meni pois murheellisena.

Ne, joiden näin kiihkeästi tavoittelevan maallista kruunua, olivat niitä, jotka turvautuvat mihin keinoihin tahansa saadakseen omaisuutta. Siinä kohdin he tulevat aivan mielettömiksi. Kaikki heidän ajatuksensa ja voimansa kohdistuvat maallisten rikkauksien tavoitteluun. He polkevat maahan toisten oikeudet, sortavat köyhiä ja pidättävät palkkalaiselta hänen ansionsa. Jos he voivat hyötyä niistä, jotka ovat köyhempiä ja vähemmän ovelia kuin he, ja saavat siten lisätyksi rikkauttaan, he eivät epäröi hetkeäkään sortaa heitä, vaikka näkisivät heidän joutuvan äärimmäiseen kurjuuteen.

Ne iän harmaannuttamat, joiden kasvot olivat huolten uurtamat ja jotka kuitenkin innokkaasti tavoittelivat kruunun sisällä olevia aarteita, olivat vanhuksia, joilla on vain muutamia vuosia elon aikaa jäljellä. Kuitenkin he halusivat innokkaasti saada haltuunsa maallisia aarteita. Mitä lähemmäksi hautaa he tulivat, sitä huolekkaammin he pitivät niistä kiinni. Heidän omat sukulaisensa eivät hyötynet niistä. Heidän oman perheensä jäsenet joutuivat työskentelemään yli voimiensa säästääkseen vähän rahaa. He eivät käyttäneet sitä toisten hyväksi eivätkä omaksi hyödykseen. Heille riitti se, että he tiesivät omistavansa sen. Kun heille esitetään, että heidän velvollisuutensa on lievittää köyhien hätää ja tukea Jumalan asiaa, he tulevat murheellisiksi. He ottaisivat mielellään vastaan

iankaikkisen elämän lahjan, mutta eivät maksaisi siitä mitään. Ehdot ovat liian ankarat. Mutta Aabraham ei tahtonut pidättää itselleen ainoaa poikaansaakaan. Jumalaa totellen hän saattoi uhrata tämän lupauksen lapsen helpommin kuin monet uhraisivat jotakin maallisesta omaisuudestaan.

Oli surullista nähdä niiden, joiden olisi pitänyt kypsyä kirkkautta varten ja päivittäin valmistautua kuolemattomuutta silmällä pitäen, koettavan kaikin voimin säilyttää maalliset aarteensa. Näin, että sellaiset eivät osanneet antaa arvoa taivaalliselle aarteelle. Heidän väkevä kiintymyksensä maalliseen saa heidät ilmaisemaan teoillaan, etteivät he anna taivaalliselle perinnölle riittävän suurta arvoa uhratakseen mitään sen hyväksi. Rikas nuorukainen ilmaisi olevansa halukas pitämään käskyt, mutta Herramme sanoi yhden häneltä puuttuvan. Hän halusi iankaikkista elämää, mutta rakasti enemmän omaisuuttaan. Monet pettivät itsensä. He eivät ole etsineet totuutta kuin kätkeytyä aarretta. He eivät käytä voimiaan parhaalla tavalla. Heidän mielensä, jonka taivaallinen kirkkaus voisi valaista, on hämmentynyt ja vaivaantunut. »Maailman huolet ja rikkauden viettelys ja muut himot pääsevät valtaan ja tukahduttavat sanan, ja se jää hedelmättömäksi.» Mark. 4:19. »Sellaiset», sanoi enkeli, »ovat vailla puolustusta». Näin valon häipyvän pois heidän luotaan. He eivät halunneet käsittää tälle ajalle kuuluvia vakavia, tärkeitä totuuksia, vaan luulivat tulevansa hyvin toimeen niitä ymmärtämättäkin. Heidän valonsa sammui ja he hapuilivat pimeydessä.

Saatanan välikappaleet

Maallista kruunua tavoittelevien vajaakykyisten ja sairaiden joukko tarkoittaa niitä, joiden harrastukset ja aarteet ovat tässä maailmassa. Vaikka he kokevat pettymyksiä joka taholla, he eivät kohdista kiintymystään taivaaseen hankkiakseen sieltä itselleen aarteen ja kodin. He eivät saa maallista, mutta sitä kuitenkin tavoitellessaan he kadottavat taivaallisenkin. Mutta välittämättä niiden pettymyksestä ja onnettomasta elämästä, jotka kokonaan olivat antautuneet maallisten rikkauksien hankkimiseen, toiset menettelivät samoin. He syöksyvät mielettömästi eteenpäin välittämättä niiden surkeasta lopusta, joiden esimerkkiä he seuraavat.

Ne, jotka pääsivät kruunuun käsiksi ja saivat siitä osuuden itselleen toisten osoittaessa heille suosiotaan, ovat niitä, jotka saavat sitä, mikä on koko heidän elämänsä päämäärä: rikkautta. Heidän osakseen tulee se kunnia, mitä maailma osoittaa rikkaille. Heillä on vaikutusvaltaa maailmassa. Saatana ja hänen pahat enkelinsä ovat tyytyväisiä. He tietävät, että sellaiset ovat varmasti heidän omiaan ja että he ovat Saatanan voimallisia välikappaleita niin kauan kuin elävät kapinatilassa Jumalaa vastaan.

Ne, jotka alkoivat inhota sitä joukkoa, mikä tavoitteli maallista kruunua, ovat

niitä, jotka ovat tarkanneet kaikkien maallisia rikkauksia tavoittelevien elämää ja loppua. He huomaavat, etteivät sellaiset koskaan ole tyytyväisiä vaan ovat onnettomia, ja niin he tulevat levottomiksi ja erottautuvat tuosta onnettomasta joukosta ja tavoittelevat oikeita ja kestäviä rikkauksia.

Minulle osoitettiin, että ne, jotka enkelien saattamina kurottautuvat joukon lävitse taivaallista kruunua kohti, ovat Jumalan uskollista kansaa. Enkelit johtavat heitä, ja täynnä intoa he painaltavat eteenpäin kohti taivaallista aarretta.

Pyhien jälkeen heitetyt mustat pallot olivat moittivia valheita, joita valhetta rakastavat ja harrastavat levittelevät Jumalan kansasta. Meidän tulisi tarkasti varoen elää nuhteettomasti ja välttää kaikkea pahalta näyttävää, ja sitten velvollisuutemme on kulkea rohkeasti eteenpäin välittämättä vähääkään jumalattomien moittivista valheista. Pitäessään katseensa kiinnitettynä taivaan kallisarvoiseen aarteeseen vanhurskaat tulevat yhä enemmän Kristuksen kaltaisiksi ja niin he muuttuvat, kunnes soveltuvat lopullisesti muutettaviksi.

Ta. I, 113, 118.

”Vaeltakaa Hengessä”

Vapaus on aidon kristinuskon ihanimpia asioita. Tähän vapauteen olemme päässeet ottaessamme vastaan Jeesuksen kaikkine Hänen opetuksinensa. Teimme parannuksen synneistämme. Otimme upotuskasteen vedessä Jeesuksen Kristuksen Nimeen. Otimme vastaan Pyhän Hengen lahjan (Markus 16:15-20 ja Apt. 2:38, 41,42).

Saimme näin uudestisyntyä elävään toivoon Kristuksen kuolleista nousemisen kautta. *”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi ... Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi”* (Joh. 8:31, 36)

Raamattu tuntee monta eri lakia.

Minkä lain alaisina meidän nyt tulee olla? – Tämän kysymyksen vastaus ratkaisee uskonelämämme hengellisen sisällön. Olemme joko vanhassa lakiliitossa lain alaisina tai uudessa liitossa vapaina. Emme voi samanaikaisesti elää molemmissa.

Mutta pelkkänä oppina ei Uuden Testamentinkaan opettama kristinuskoko ole muuta kuin kuollut uskonto. Tarvitaan elävään uskoon

tuleminen eli uudestisyntyminen, jossa Jumalan Pyhä Henki tulee ihmisen sisimpään asumaan. ”*Jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole Hänen omansa*” (Room.8:9). Mutta ”*kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia*” (Room.8:14).

SYNNIN JA KUOLEMAN LAKI.

Tuo laki on Jumalaa vastustava lihan mieli: ”*Jäsenissäni minä näen toisen **lain**, joka sotii minun **mieleni lakia** vastaan...*” (Room.7:23).

”*Sillä **lihan mieli** on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha; sen tähden, että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, **eikä se voikaan***” (Room. 8:6,7).

”*Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme*” (Room. 6:23).

Synnin ja kuoleman laki tuli jokaisen ihmisen osaksi Aadamin lankeemuksessa. Se toimii ihmisessä siihen asti, että tapahtuu uudestisyntyminen eli uskoon tulo. Uskoon tuleminen tuo ihmisen sydämeen Elämän Hengen ja Kristuksen mielen. ”*Mutta meillä (uskoon tulleilla) on Kristuksen mieli*” (1 Kor. 2:16). Kuoleman ja synnin tila on väistynyt.

”*Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä **elämän hengen laki** Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut **synnin ja kuoleman laista***” (Room. 8:1-2).

Ihmistä vallitsee synnin ja kuoleman laki kunnes elämän hengen laki astuu voimaan uskoon tulemisessa. On hyvä tutkia tarkkaan Roomalaiskirjeen **7:14 - 8:16**, jossa kerrotaan ennen uskoon tuloa vallitsevasta synnin laista. Mutta siinä puhutaan myös Mooseksen laista (esim. 8:3,4). Jeesuksen kuoleman kautta kuolimme pois syntitilan laista (Room. 7:1-6). Tulimme eläviksi, uusiksi luomuksiksi. (2 Kor.5:17).

Emme saaneet syntitilaamme anteeksi yrittämällä noudattaa kymmenen käskyn lakia. Tarvittiin Jeesuksen sovintoveri, joka uskon kautta katkaisi suhteemme syntiin. Kärsivä synnin orja sai vapauden taakoistaan tulemalla Jeesuksen luo ja siirtämällä syntisyytensä Golgatalle.

”*Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä tekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämettä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormanani on keveä*”

(Matt. 11:28-30).

MOOSEKSEN LAKI.

Se oli Siinailla annettu lakiliitto, jonka rikkojalle oli seurauksena armoton kuolema ja kirous. *”Kaikki, jotka perustuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia”*(Gal. 3: 10). Mutta *”jotka perustuvat uskoon, siunataan...”* (Gal. 3:9). *”Sillä laki on annettu Mooseksen kautta; **armo ja totuus** on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta”* (Joh. 1:17). Tässä Pyhä Henki tekee erotuksen kahden erisisältöisen liiton välille. Armo ja totuus on eri asia kuin laki. Synnin tilamme vaihtui armon tilaan Jeesuksen Kristuksen lunastustyön kautta. Jeesus täytti lain, lunasti meidät Mooseksen lain alta armon alle. **”Se on täytetty!”** (Joh. 19:30). Tämä Jeesuksen toteamus ristillä tarkoitti Mooseksen lain kaikkien piirtojen täyttymystä. **Kaikenlainen laki on täytetty.** *”Kristus on lain loppu!”* (Room. 10:4).

Uskoon tulleina olemme uudessa liitossa, armahdettuja ja sisällä asiain olemuksessa. *”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja – **ette tekojen kautta**, ettei kukaan kerskaisi”* (Efes.2:8,9).

Pelastusta ei voida ansaita lain teoilla, mutta se voidaan menettää niillä. *”Sillä kaikki, jotka perustuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia”* (Gal. 3:10). *”...tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan”* (1 Piet. 1: 18-19).

Pyhän Hengen kautta vuodatettiin sydämiimme Jumalan rakkaus (Room. 5:1-5). *”...joka toistansa rakastaa, se **on lain täyttänyt**. Sillä nämä: ”Älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä himoitse”, ja **mikä muu käsky tahansa**, ne sisältyvät kaikki tähän sanaan: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään paha. Sen tähden **rakkaus on lain täyttymys**”* (Room. 13:8-10).

Kymmenen käskyn laista mainitaan 2 Kor. 3. luvussa, että se on *”kuoleman virka”* (jae 7) ja *”kadotustuomion virka”* (jae 9). Voisimmeko eläviksi tulleina olla kuoleman viran ja kadotustuomion viran alaisia ?

Siinain lakiliitto on orjuuden liitto (Gal. 4:24).

Lain tehtävänä on näyttää ihminen syylliseksi Jumalan edessä ja ajaa

hänet ristin veriuhrin eteen, Jeesuksen vastaan ottamiseen (Room. 2 – 10 luvut). Ja mitä silloin tapahtuu kymmenen käskyn laille? **Jokainen lain piirto saa hengellisen sisällön. Uudestisyntyneen ihmisen sydämessä on täytetty, hengellisen sisällön saanut Jumalan laki.**

Mooseksen lailla oli kasvattajan virka.

*”Mitä varten sitten on laki? - Se on rikkomusten tähden jäljestä päin lisätty **olemaan siihen asti** (siis väliaikainen), kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu; ja se säädettiin enkelien kautta, välimiehen kädellä. Välimies taas ei ole yhtä varten; mutta Jumala on yksi. Onko sitten laki vastoin Jumalan lupauksia? Pois se! Sillä jos olisi annettu laki, **joka voisi eläväksi tehdä**, niin vanhurskaus todella tulisi laista. Mutta Raamattu on sulkenut kaikki synnin alle, että se, mikä luvattu oli, annettaisiin uskosta Jeesukseen Kristukseen niille, jotka uskovat. Mutta ennen kuin usko tuli, vartioitiin meitä lain alle suljettuina uskoa varten, joka oli vastedes ilmestyvä. Niin muodoin on laista tullut meille **kasvattaja Kristukseen**, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme. Mutta uskon tultua me **emme enää ole kasvattajan** (eli lain) **alaisia**. Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet” (Gal. 3:19-27).*

”Täten kyllä entinen säädös kumotaan, koska se oli voimaton ja hyödytön – sillä laki ei tehnyt mitään täydelliseksi - mutta sijaan tulee parempi toivo, jonka kautta me lähestymme Jumalaa” (Hebr. 7:18,19).

Uusi liitto on lakiliittoa parempi.

”TÄYDELLINEN LAKI”, ”VAPAUDEN LAKI”, ”KUNINKAALLINEN LAKI” (Jaakob 1:25 ja 2:8)

*”...joka katsoo **täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy siinä...**”
”Vaan jos täytätte **kuninkaallisen lain** Raamatun mukaan: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”, niin te hyvin teette...”*

Näiden siunausta tuovien ”lakien” alaisina me tahdomme olla. Emme anna uudestaan sitoa itseämme synnin ja kuoleman lakiin tai Siinain liittoon, Mooseksen lakiin.

*”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis **lujina, älkääkään antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen** (eli lakiliittoon)” (Gal. 5:1).*

Orjuuden kahleet katkesivat täydellisen ja kuninkaallisen vapauden lain voimasta. Totuuden Henki johdatti vapauteen ja kaikkeen totuuteen, ”...*Kristuksen täyteyden täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus*” (Efes. 4: 13-15).

Kun Jeesus on saanut meissä täyden vallan (*”Kristus teissä, kirkkauden toivo*”), niin olemme tulleet johdetuiksi kaikkeen totuuteen. Hän on Tie ja Totuus ja Elämä (Joh. 14:6). ”...*jos te olette Hengen kuljetettavina (”vapauden laissa”) niin ette ole (vanhan liiton) lain alla*” (Gal. 5:18).

Meidän korvillemme kuulostaa hyvältä kehoitus: **”Vaeltakaa Hengessä”** (Gal. 5:16). Kuulemme siinä kehoituksen pysyä vapaina, levollisina ja onnellisina.

Elämä Totuuden Hengessä.

Hengessä vaeltava kristitty ei toimi Jumalan tahtoa vastaan.

HÄN EI PIDÄ MUTTA JUMALIA.

EI TEE ITSELLEEN JUMALAN KUVIA.

EI LAUSU TURHAAN HERRAN, JUMALANSA NIMEÄ.

HUOLEHTII ITSESTÄÄN PYHITTÄMÄLLÄ LEPOPÄIVÄN.

KUNNIOITTAÄ ISÄÄNSÄ JA ÄITIÄNSÄ.

EI TAPA. EI TEE HUORIN. EI VARASTA.

EI SANO VÄÄRÄÄ TODISTUSTA LÄHIMMÄISESTÄÄN.

EI HIMOITSE MITÄÄN, MIKÄ ON LÄHIMMÄISEN OMAA.

Emme toimi edellisten ohjeiden mukaan lain pakottamina, vaan Pyhän Hengen johdattamina. Jeesuksen mieli on vallannut meidät. Olemme Hengellä täytetyt ja *”meillä on Kristuksen mieli”* (1 Kor. 2:16). Tämä uusi liitto tuli meihin pelastuskokemuksessamme kun Jeesus tuli asumaan sydämiimme.

Pyhän Hengen täyteys on pelastuneen sydämen oikea elementti. Silloin sanomme: *”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi (tahtosi) on minun sydämessäni”* (Psalmi 40:9).

Uudessa liitossa *”Pyhä Henki näyttää todeksi synnin”* (Joh. 16:7-8). Hän käyttää Raamatun Sanaa paljastaessaan syntitilamme. *”...syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: ”Älä himoitse.”* (Room. 7:7). Kun sitten olemme siirtyneet armon tilaan, olemme irrottautuneet laista. *”Rakkaus on lain täyttämys”* (Room. 13:10). Tämä täyttymys ei anna armossa

oleville oikeutta rikkoa Jumalan Sanaa. Päinvastoin: ”*Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me vahvistamme lain*” (Room. 3:31).

Olemme tulleet uskon kautta sisälle täytettyyn Jumalan Sanaan. Jumalan tahdosta on tullut luonteemme Pyhässä Hengessä. Jumalan Sanassa pysyen osoitamme rakastavamme Jumalaa, lähimmäistä ja itseämme. Huolehdimme siis itsestämmekin. Sydämissämme asuu Jumalan tahto: rakkaus ja totuus, jotka ”luontaisesti” pitävät sisällään Jumalan käskyt (Jer. 31:34 ja 1 Joh. 2:27).

”*Jeesus vastasi hänelle: ”Jos joku rakastaa minua (mistä sen tietää ?), niin hän pitää minun sanani ... Joka ei minua rakasta (mistä sen tietää ?), se ei pidä minun sanojani*” (Joh. 14:23-24). Uuden liiton kristitty elää ”*totuutta noudattaen rakkaudessa*” (Efes. 4:15), ei kirjaimen palvelijana lakia noudattaen (2 Kor. 3:6). Laki näyttää peilin tavoin likaiset vaatteemme, mutta ei kykene niitä pesemään. Jeshuan tulo on lähellä! Ollaan lamput palavina omilla peltosaroillamme odotellessa! Aamen.

Alin Sirbu

Uskollisuus

”Mutta jos pidätte pahana palvella Herraa, niin valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella, niitäkö jumalia, joita teidän isänne palvelivat tuolla puolella virran, vai amoraalaisten jumalia, niiden, joiden maassa te asutte. Mutta minä ja minun perheeni palvelemme Herraa.” Jos. 24:15.

Koko pyhän historian aikana, kun Jumalan lapset koeteltiin, heidän piti tehdä ratkaisu pysyvätkö he lujana totuuden puolella, tai antavat periksi. Joosua ja kaikki muut Jumalan uskolliset palvelijat, jotka pyhässä Raamatussa mainitaan ovat rohkaisuksi ja esimerkiksi meille, miten meidän tulee palvella Herraa nykyisin. Koko elämämme aikana meidän uskollisuuttamme koetellaan ja se on ehtona ikuisen palkan saamisesta. Sen vuoksi Lunastajamme sanoo: ”...Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” Ilm. 2:10.

Uskollinen kuolemaan asti

Tämä tarkoittaa olosuhteista riippumatta olla uskollinen Herralle! Riippumatta siitä, olemmeko kotona perheen kanssa tai yksin, olemmeko

matkalla, työpaikalla tai lomalla, kylläisyydessä tai puutteissa, vapaana tai vankina, olla uskollinen Jumalalle.

Apostoli Paavali sanoo: ”Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan.” Hebr. 12:4. Uskollisesti palveleminen vaatii uhraamista. Usko ilman tekoja on kuollut. Pimeän keskiajan kautena enemmän, kuin 50 miljoonaa antoi henkensä, koska halusivat pysyä uskollisina Jumalalle.

Jopa ne, jotka taistelevat vihollisen puolella, taistelevat kuolemaan asti. Jokaisessa sodassa ovat kuollut tuhansia ja miljoonia, ilman uskoa ja toivoa ikuiseen elämään.

Miten on meidän kanssamme, jotka taistelemme hengellisessä taistelussa, ja meillä on toivo uudesta ikuisesta elämästä? Olemmeko valmiit pysymään lujana ja uskollisena Herralle kuolemaan asti? Jumala meitä auttakoon siihen.

Uskollinen joka asiassa

”Hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.' Myös se, joka oli saanut kaksi leiviskää, tuli ja sanoi: 'Herra, kaksi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset kaksi leiviskää minä olen voittanut.' Hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.'” Matt. 25:21, 23.

Jumalan sanan mukaan me olemme vastuussa Herran edessä jokaisen leiviskän suhteen, jonka olemme saaneet Häneltä. Hänen tarkoituksensa on, että jokainen lahja, jonka olemme saaneet Häneltä, emme käyttäisi itsekkäästi vain itsemme hyväksi, vaan Hänen kunniakseen ja lähimmäistemme hyväksi. Toinen väärä suhtautuminen leiviskäämme on, jos ajattelemme, että meille on vain yksi mitätön lahja annettu ja sitä ei kannatta käyttää, mutta vertauksessa esitetty totuuden mukaan, tämä on epäuskollisuus Herralle.

Profetian Hengessä on ilmoitettu meille, että puhekyky on talentti, vaikutuksellamme on myös suuri merkitys. Joudumme tekemään tiliä Jumalalle ajastakin, miten käytämme sitä, koska se kuuluu Jumalalle. Jos tuhlaamme meille annettua aikaa joutilaisuuteen tai turhamaisuuteen, silloin olemme uskottomia Jumalalle.

Terveys ja voimat on myös lahja Jumalalta ja olemme vastuussa

käytämmekö niitä Jumalan kunniaksi, ja Hänen asiansa eteenpäin viemiseksi, tai vain itseemme hyväksi. Vahingoitammeko terveytemme ja voimiamme luonnon lain ja terveystieteiden rikkomisella? Sillä tavalla rikomme myös kymmenet käskyt ja olemme epäuskollisia Jumalalle.

Jumala on uskonut meille myös varoja ja Hänen tarkoituksensa on, että käyttäisimme niitä oikealla tavalla, tarpeemme mukaan ja Hänen kunniaakseen.

”Jumala uskoo ihmisille myös varoja. Hän antaa heille voiman hankkia rikkautta. Hän kastelee maan taivaan kasteella ja virkistävillä sadekuuroilla. Hän antaa auringonvalon, mikä lämmittää maan ja herättää eloon luonnon saaden sen kukoistamaan ja tuottamaan hedelmää. Ja hän pyytää palautusta siitä, mikä on hänen omaansa.

Emme ole saaneet rahaamme lisätäksemme sillä omaa kunniamme. Uskollisina palvelijoina meidän tulee käyttää sitä Jumalan kunniaksi ja kirkastamiseksi. Eräiden mielestä vain osa heidän varoistaan on Herran. Erotettuaan osan uskonnollisiin ja hyväntekeväisyystarkoituksiin he pitävät loppuosaa omanaan, jota he saavat käyttää mielensä mukaan. Mutta tässä he erehtyvät. Kaikki hallussamme oleva on Herran, ja olemme vastuussa hänelle sen käytöstä. Jokaisen pennin käyttö ilmaisee, rakastammeko Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistämme niin kuin itseämme.” Kr. v. 257.

Jos käytämme rahamme itsekkäästi, vain itseemme hyväksi, voidaksemme elää ylellisyydessä ja lihanmielen mukaan, silloin olemme uskottomia Jumalalle. Pyhät Kirjoitukset opettaa meille, että ensiksi pitää antaa se, mitä kuuluu Herralle, kymmenykset ja antimet, ja sen jälkeen käyttää loput viisaasti ja säästäväisesti, ettemme joutuisi vaikeuksiin. Mikäli jätetään Jumalan asia viimeiseksi, toteamme, että lopussa meillä ei ole mitään, mitä voimme antaa takaisin Herralle, silloin meille käy huonosti ja Jumala ei anna siunaustaan. Todistuksissa on sanottu, että Herra ottaa omansa toisella tavalla, mutta silloin olemme syyllisiä Hänen edessään.

Ehkä joskus ihminen voi ajatella: ”Olen niin köyhä, että en pysty antaa mitään Herralle”, mutta ajatelkaamme, mitä teki köyhä leski ja miten Vapahtajamme kiinnitti opetuslastensa huomion häneen, kun antoi kaikki, mitä hänellä oli. ”Niin tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä. Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille:

”Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä.” Mark. 12:42-44.

Tässä tarvitaan vahva usko, että Jumala huolehtii eteenpäin elämässä, ja hän ei kuole nälkään. Uhraavaisuudella hän osoitti, että Jumalan asia on etupäässä hänen elämässään ja miten paljon hän rakastaa Jumalaa. Onko näin meidänkin elämässämme? Herra meitä auttakoon.

Profetian Henki sanoo, että Nooa pani koko hänen omaisuutensa arkin rakentamiseen, ja niin hän pelastui. Jumala koettaa meitä miten paljon rakastamme Häntä, ja haluammeko todella tukea Hänen työtään, että sanoma voisi saavuttaa kaikki ihmiset.

”Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä.” Luuk. 16:10. Tässä nähdään että kaikki ovat vastuussa Jumalan edessä, ja riippumatta siitä onko meillä paljon tai vähän, joka tapauksessa Jumala vaatii meiltä uskollisuutta.

Jumalan sana sanoo: ”Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.” 1. Kor. 4:2. Juuri kymmenysten ja lahjojen kautta taivaallinen Isämme koettelee uskollisuuttamme ja kiitollisuuttamme Häntä kohtaan. Auttakoon Hän meitä, että olisimme uskollisia Hänelle.

Profetian Henki ilmoittaa meille myös, että: ”Ystävällinen ja antelias mielenlatu sekä hengellisten asioiden nopea käsittäminen ovat arvokkaita kykyjä, joista asianomainen on vastuussa.” Kr. v. 258.

Siis kaikkien kykyjemme suhteen, olemme vastuussa ja meidän pitää käyttää niitä uskollisesti Herran kunniaksi.

Joka on uskollinen Jumalalle, Häinkin on uskollinen hänelle

”Sen tähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa.” Matt. 10:32.

Joka tilassa meidän pitää uskollisesti kertoa ihmisille uskostamme ja viedä sanomaa tulevasta Vapahtajasta eteenpäin, emme saa olla hiljaa, niin kauan, kun vielä armonaikaa on. Tämän tehtävän suorittamisessa meidän ei tule säästää voimia ja varoja, vaan suurella innolla toimia, koska aikamme on viimeinen.

Uskon tiellä Jumala salli meille koetuksia ja koittaa uskomme, pysymmekö silloin uskollisina, tai antaudummeko epäilyksiin: ”Mutta

Siion sanoo: "Herra on minut hyljännyt, Herra on minut unhottanut." Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa?

Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhota. Katso, käteni hipiään olen minä sinut piirtänyt, sinun muurisi ovat aina minun edessäni." Jes. 49:14-16

Muistakaamme, että Herra rakastaa meitä ja niin suuresti, että uhraisi

PIENI SAMUEL
ON
OPPINUT
KÄVELEMÄÄN!

Nuoret leijonat kärsivät puutetta ja näkevät nälkää, mutta Herraa etsiväisiltä ei mitään hyvää puutu. Tulkaa, lapset, kuulkaa minua: Herran pelkoon minä teidät opetan. Ps. 34:11, 12

itsensä edestämme ja niin kauan kun uskollisesti palvelemme Häntä, Hän huolehtii meistä parhaimmalla tavalla, ja me voimme täydellisesti luottaa Häneen.

Jumala antaa suuria siunauksia uskollisille, vaikka joskus heidän elämässä aikaisemmin, saattaa olla että ennen kun tulivat uskon tielle tekivät paljon vääryyttä, niin kuin Paavalin elämässä. "Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä sain

laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa; ja meidän Herramme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” 1. Tim. 1:12-14.

Kyseessä on nyt, kun Jumala on antanut meille tiedon ja suuren valon, jokaisen kysymyksen suhteen, haluammeko uskollisesti kulkea eteenpäin uskon tiellä totuuden mukaan? Muistammeko, että vain uskolliset saavat voiton?

”He sotivat Karitsaa vastaan, mutta Karitsa on voittava heidät, sillä hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas; ja kutsutut ja valitut ja uskolliset voittavat hänen kanssansa.” Ilm. 17:14.

Herra meitä auttakoon, että palvelisimme Häntä uskollisesti ja täyttäisimme Hänen tahtonsa ja ikuisesti saisimme olla taivaan kodissa. Amen.

Teidän veljenne Vladimir Marinov

Getsemane

Jumalan Poika meni viimeisen kerran tälle rakastetulle paikalle, että voisi vuodattaa sydämensä surut. ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja?” Isä ja Poika kärsivät murtuneilla sydämellä. ”Rakas Poikani ilman verenvuodatusta ei ole ihmiskunnan pelastusta. Sinä olet Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnit. Sinä rakas Poikani olet Karitsa, joka ennen maailman perustamisesta etukäteen on valmistettu mennä tätä tietä, kun paholainen on voitettu ja planeetta ja sen asukkaat pelastuvat ikuisiksi.”

Jeesus oli etsinyt opetuslapsia, jotka kolme ja puoli vuotta saivat nähdä ja kokea Hänen suuria tekojaan, mutta tällä ratkaisevalla tunnilla he olivat unessa. Yhtä tuntiakaan he eivät voineet valvoa ja rukoilla yhdessä Hänen kanssa. Miten usein olemme menettäneet tärkeitä tilaisuuksia, jotka eivät enää toistu.

Lisäksi sinä yönä vilpillisesti Hänet kavallettiin ja luovutettiin murhaajien käsiin. Kun joku tahallisesti tai yliherruuden halusta tekee jotakin, niin se on kauhea luonteen virhe. Kun Jeesus otettiin kiinni ja hän ei vastustanut sitä, lähettiläät lähtivät ja luovuttivat Jeesuksen murhaajille.

Pietari, joka oli hyvin itsevarma, mutta myös utelias, mitä tulee tapahtuman Jeesuksen kanssa, meni mukaan temppelin pihaan, ja silloin oli kylmä yö, niin temppelin palvelijat sytyttivät tulen, ja hän meni sinne.

Valitettavasti tuli eräs piika ja hän tunnisti hänet ja sanoi palvelijoille, että Pietari oli yksi Jeesuksen opetuslapsista. Valitettavasti nyt rohkea Pietari kielsi opettajansa kolme kertaa ja jopa teki sitä valalla, että hän ei tunne Jeesusta. - Olkoon meille kaikille, tämä Pietarin katkera kokemus, jotka niin helposti tunnemme itsemme hyvin vahvoiksi ja sanomme: ”Minun kanssani ei voi tapahtua sellaista”, olla varoitukseksi, koska Jumalan sana sanoo: ”Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea.” 1. Kor. 10:12.

Taivaan Majesteetti seiso i kuin syytettynä maailman syntisen tuomioistu i n edessä. Myös kärsimyksen pilkan, ja i van aikana Jeesuksesta loisti taivaallinen Majesteetti i us. Maanomistaja ja maailmankaikkeuden Luojaa oli pilkattu, syytetty ja tuomittu Hänen luotujensa taholta, ruoskimalla ja kauheilla lyömisellä kasvoihin, pahoinpidelty ja jopa syljetty kasvoihin. Mutta Jumalan Poika pysyi hiljaisena, kanto i kaikki, kärsi kaikki, suuttumatta luotujansa vastaan. Jeesus Jumalan Karitsa, joka oli valmis ennen tämän maailman perustamisesta, otti kaikki päällensä valmiina kärsimään syntisen edestä ja kuolla, ostaakseen hänen kadotetun elämän kuolemansa kautta! Tämä on Jeesus! Katso, tämä on Jumalan Karitsa!

Kalvarien tie

Kun Isän tehtävä oli täytetty, Jeesus Kristus ratsastaen aasivarsalla kävi kultaisesta portista sisälle kaupunkiin. Lapset ja koko seuraajan joukko huusivat: "Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeuksissa!" Matt. 21:9. Tervehtiminen ja ystävällinen tervetuloa herätti kateutta pappien ja rabbiinien sydämessä ja tämä kateus valmisti tien heidän sydämissä torjumaan Jeesus. Kateus, mustasukaisuus ja viha ovat raskaita syntejä kuin aviorikos ja murha.

Kun tuli niin sanottu "kiirastorstai" ilta Jeesus meni opetuslastensa kanssa Getsemanen puutarhaan rukoilemaan. Ilmeisesti opetuslapset olivat väsyneitä viimeisien päivien tapahtumien johdosta ja kävivät pitkälleen nukkumaan. Heistä Jeesus otti mukaansa Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin, jotka olivat Hänen kanssaan vuorella, missä he näkivät Hänen Majesteettinsa ja kunniansa häikäisevässä valossa, kun Mooses edustajana niille, jotka herätetään ja Elias, joka otettiin elävänä, edustajana niistä, jotka elävänä muutetaan. Nämä kolme pitäisi olla juuri nyt todistajina Hänen kampailusta, kärsimyksestä ja tuskasta. Nuoren seurakunnan pitää

tietää, minkä hinnan Isä- Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus maksoivat, pelastaessaan paholaisen viettelyistä ihmiset ja vapauttamaan heidät hänen pauloistaan. Opetuslapset olivat uupuneita unesta. Toistetusta pyynnöstä huolimatta, he nukkuivat edelleen. Vapahtaja meni yksin, kaikki jättivät Hänet. Syvällä myötätunnolla Isä katsoi Poikaansa, mutta ei puuttunut asiaan. Jeesus Jumalan Karitsana - maksoi hinnan. Hän oli kuitenkin voittajana, ei Leijonana, vaan Karitsana, viattomana Karitsana.

Juudas oli myynyt Jeesuksen ja vilpillisellä suudelmalla kavaltanut murhaajille. Kavalluksesta huolimatta, Jeesus kutsui häntä "ystäväksi". - Nyt Pietari halusi auttaa ja löi papin palvelijan korvan pois, jonka Jeesus paransi jälleen. Kaikki saivat nähdä rakkauden teon, kuitenkin se ei tuonut rauhaa ja myötätuntoa.

Jeesus tuotiin ylimmäisen papin eteen. Hänen, korkeimpana pappina, piti toimia oikein, mutta juuri hän iloitsi, kun Jeesusta lyötiin, pahoinpideltiin ja kasvoihin syljettiin. Kaikki mitä paholainen on voinut keksiä, hänen palvelijansa tekivät Vapahtajalle - Jumalan Pojalle. Hänelle laitettiin piikkikruunun, ja piikit pistivät, lävistivät syvälle hänen ihoonsa. Koko tämän ilkiyön aikana Jeesus pysyi hiljaisena, - Hän todella oli Uhrikaritsa.

Yksi kauhea yö oli menossa ohitse. Oli lähtö Via Dolorosan katua pitkin. Pyhän ja Puhtaan, Kaikkivaltiaan ja Armeliaan selän päälle laitettiin risti. Hän kantoi sitä ilman valitusta ja vaikerrusta. Yhtäkkiä Hän luisui kuorman alle. Kuolevainen ruumis oli liian väsynyt, liian heikko kestäämään murhaajien kaikki lyönnit, vertavuotavat haavat ja nälkää - mutta kärsivä ei valittanut. Hän kantoi tottelemattomuuden ja taistelun Häntä vastaan synnin kuormaamme, Pyhä, Syytön, joka alisti itsensä ja otti orjanmuodon ja tuli samankaltaiseksi kun me. Kaikki on oli tehty pelastavan rakkauden johdosta. Isä ja Poika eivät välittäneet koko maailmankaikkeudessa vihaa ja murhaa, vaan pelastavaa rakkautta. Syvässä ja tuskallisissa kivuissa Vapahtaja rukoili: "Isä, anna heille anteeksi; koska he eivät tiedä, mitä he tekevät!" Tämä on Vapahtajan pelastava rakkaus. - Hän ei unohtanut äitiänsä, vaan uskoi hänet rakastetulle opetuslapselle.

Koko ihmiskunnan synnin kuorman alle Aadamin ja Eevan tapauksen lähdöstä, ihmishistorian loppuun asti Hän tunsu yksinäisyyden ja huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Jeesuksen kuolinaikana temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alaspäin. “Mutta kun sadanpäämies, joka seiso i häntä vastapäätä, näki hänen näin antavan henkensä, sanoi hän: ‘Totisesti tämä ihminen oli Jumalan Poika.’” Mark. 15:39. Ennen iltaa, kun sotilaiden piti murtaa sääret kolmelta tuomitulta, että he kuolisivat nopeammin, he tulivat myös Jeesuksen kohdalle “ja näkivät hänet jo kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan, vaan yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä.” Joh. 19:33, 34. - Ilman verta ei ole syntien anteeksiantoa, ilman vettä ei ole elämää. Jeesus on kaikkia sielulleen. Elämää antava veri, ja vesi on elämän leipä.

Meidän pitää aina muistaa suurta rakkauden paikkaa Golgataa, Isä - Jumalaa ja Pojasta, joka oli valmis kuolemaan puolestamme, osoittaen kunniaa ja syvää kiitollisuutta. Kaikki menee ohi, mutta Golgata pysyy. Hän kuoli minun ja sinun puolestasi.

Siihen aikaan kun katselin öljymäkeä ja ajattelin kaikkea, minun sydämeeni ja sieluuni tuli kaipaus suuresta päivästä, jona Jeesus ilmestyy ei kuin pienenä lapsena, vaan kuningasten Kuninkaana, enkelien joukon kanssa.

Kauniiden kaipauksien ja toivomuksien johdosta minä heräsin, kun puhuin nuoren juutalaisen neidon kanssa, jonka sanoi minulle, että ei ole hyvä asua ja elää Israelissa. Minun kysymykselläni: “Miksi ei?” hän vastasi minulle, että hänellä on kaksi lasta ja molemmat on armeijassa. “Yötä päivää pitää olla varpailla, muuten tulemme saamaan “opinläksy”.”

Vietimme sapatin adventin seurakunnassa. Koska juuri neljäs käsky on Jumalan sinetti, ja sapat i sinetöi luomistyön. Myös uudella maalla tulemme sapatista toiseen palvelemaan Jumalaa ja iloita yhdessä enkelien joukon kanssa.

Aikamme oli rajoitettu, ja saimme nähdä vain kaikkein tärkeintä. Betlehem on myös tärkeä ja mielenkiintoinen paikka, jossa Jeesus syntyi köyhässä tallissa. Eivät papit eikä kuninkaat tervehtineet hänen syntymäänsä, kun vain lampaiden paimenet.

Saakoon Jumala lahjoittaa meille armoa, että olemme lauman paimenia ja saamme tervehtiä Vapahtajaa, myös nyt kun synnin yö on hyvin pimeä. Pelastuksen ja kotimaan matkan päivä Jumalan Karitsan kautta pian koituu.

Matkalla Jerikoon minun piti ajatella Vapahtajaa, joka on kulkenut myös tätä tietä saarnaamaan Jerikossa ja sen ympäristössä ja parantamaan

ihmisiä.

Joka haluaa nähdä vanhan ja uuden Jerikon, pitää miettiä myös laupiasta samarialaista, joka armahti jopa hänen vihollistansa ja pelasti hänen elämänsä.

Kuollut meri oli jotakin ihmeellistä minulle, sopii niillekin, jotka eivät osaa uida, koska yksinkertaisesti voi maata veden päällä, eikä tarvitse pelätä uppoamista; koska suolavesi pitää ihmistä pinnalla. Valitettavasti meillä ei ollut paljon aikaa, pysyä kauan tässä miellyttävässä ja rauhallisessa vedessä.

Raamatunuskoville tai epäuskoville suolapatsas Lootin vaimosta on pelottava läksy, ettei toimi Jumalan sanansaattajien rakkauden sanomaa vastaan.

Läksyn mukaan, ettemme sitoisi liian tiukasti maallisiin asioihin jätimme tämä historiallisen paikan ja lähdimme Tel Aviviin päin, koska lentokone ei voi odottaa jälkeenjääneitä.

Niin mielelläni kuin halusin, käydä ihmiskunnan kehdon paikalla ja hyvillä tunteilla jätin maan, koska mietin sitä, miten paljon verta ja kyyneleitä on vuodettu ja tullaan vuodattamaan. Jerusalem oli ja on kansojen riitakapula, ihan sama onko uskonnon taholta, tai poliittiselta.

Jeesuksen Kristuksen ilmestyksessä, Pyhien Kirjoitusten viimeisessä kirjassa, luvussa 21 on kirjoitettu toisesta Jerusalemita, taivaallisesta rauhan kaupungista. Tämä on Jumalan lasten kotimaan kaupunki, johon Jeesus Vapahtajana ja Pelastajana ottaa heidät, jotka ovat pitäneet Hänen käskynsä kristityn elämän johtolankana ja ovat käsittäneet, että vain Kristuksen uhriveren ja Hänen vanhurskautensa kautta voivat osallistua taivaan häissä.

Jerusalem, taivaallinen kotimaa, sinua minun sydämeni kaipaa!
(Aamen)

Siegmund Gutknecht

PÄÄMÄÄRÄSSÄ

Ole hyvä ja lue 1. Moos. 49:33; 50:1, 4-9

Päämäärässä! Kauan Jaakob oli eksytyksen tiellä. Kauan oli vieraassa paikassa Mesopotamiassa. Sitten tuli aika palata kotiin, missä hän sai

iloita nuoresta Joosefista. Sitten tuli tuska rakastetun pojan johdosta. Sen jälkeen oli ilo jälleen näkemisestä ja lopunjuhlapäivistä Josefin lähettyvillä. Nyt väsynyt vaeltaja on päämäärässä. Juuri ja juuri lopetti siunauksen, jonka hän laski omille pojilleen, ja vielä kerran mainitsi heille, että heidän pitää haudata hänet heettiläisen Ephoronsin pellon luolaan, hänen silmänsä meni kiinni ja sydän pysähtyi. Lapsenrakkaudella Joosef heittäytyi hänen päälleen ja itkien suuteli kylmentynyttä otsaa. Varmaan Joosef oli 50 vuotias mies, mutta hänen rakkautensa isäänsä kohtaan oli vielä sama, kuin silloin, kun hän oli yhdessä hänen kanssaan teltassa Kanaanissa ja kuunteli isänsä raamatullisia kertomuksia. Koskaan hän ei unohtanut isäänsä, että hän oli opettanut häntä luottamaan elävään Jumalaan.

Mitä olisi tapahtunut Joosefin kanssa hänen elämänsä vaikeissa myrskyissä, jos hänen isänsä aikaisemmin ei olisi opastanut häntä tähän, luottamaan koko sydäimestänsä Jumalaan? Että hän ei osunut kallioon ja karikkoon ja hän ei kärsinyt haaksirikkoa, hän kiitti siitä isää. Sen vuoksi hänen tuskansa isänsä kuolemasta oli suuri. Siksi hän huolehti siitä, että isänsä toivo varmasti tulee täytetty. Hän järjesti, että isänsä ruumis balsamoidaan ja valmistellaan kotimaahan kuljettamista varten.

Sitten hän pyysi kuninkaalta vapaata, että voisi haudata isänsä Kanaanissa. Kuningas ei antanut ainoastaan luvan tähän matkaan. Hän teki enemmän. Hän käski ylimyksiä ottamaan osaa tässä surusaatossa ja edustamaan häntä Jaakobin hautaamisen yhteydessä. Niin vanha paimen sai ruhtinaallisen hautausmaat. Monet virkailijat korkeassa asemassa kuninkaan hovissa, monet virkailijat maan jokaiselta alueelta, viranomaiset, ylimykset kaupungissa ja maalla lähtivät saattamaan vanhaa paimenta. Lisäksi Jaakobin pojat tulivat palvelusväkensä kanssa, niin suuri oli surusaatto. Matkan valvojaksi farao antoi vaunuja ja ratsumiehien saattue. Näin oli suuri puolustusvoima, joka hitaasti ja juhlallisesti lähti liikkeille saattamaan Joosefin isää hautauspaikalle. Jaakob ei voinut sitä unelmoidakaan, kun kotimaasta pakolaisena, taivaan alla laittoi kiven tyynyksi ja nukkui, että hänet saatetaan hautaan kuninkaallisella kunnialla! Niin Jaakob tuli takaisin kotimaahan, jonne hän kaipasi niin suuresti. Nyt hän oli kotimaassaan. Nyt hän oli päämäärän kohdalla! Seitsemän päivää hautausjuhla kesti. Sitten vanha paimenen haudattiin luolaan, jonka Aabraham oli ostanut hautausmaaksi, kun hänen uskollinen Saara kuoli. Sitten saatto tuli takaisin Egyptiin.

Miten suuresti Joosef iloitsi, niin pitkän ajan jälkeen kun astui kotimaahan, kun taivaan rannalle ilmestyivät Libanonin lehmukset. Mitä oli silloisen ja nykyisen välillä! Hänen isänsä Jaakob oli päämääränsä kohdalla. Miten kauan tulee vielä kestämaan, sitten hänkin itse on päämäärän kohdalla. Riippumatta siitä, miten tie menee elämän kohokohtien tai syyvyyksien läpi, jos lopussa vain voi sanoa: olen päämääräni kohdalla. Pidätkö katseesi kaikissa elämän vaiheissa päämäärän kohdalla, lopussa olla kotona, luvatussa Kaanaanissa?

Älköön mitään tai kukaan saisi sinua pois päämäärästä! Mikäli silloin Herra kutsuu sinut kuin iäkkäänä ja elämästä kylläisenä vaeltajana tai kutsuu sinut kotiin vuosien kukkimassa ja täysvoimien aikana, mikä siinä, jos saavutat vain päämäärän!

Meidän Jumalamme

Ole hyvä ja lue 1. Moos. 50:15-23.

Ollessaan Kanaanissa, missä saatiin Jaakob lepoon, hänen pojissa uudistuivat jälleen vanhat muistot. Heidän syyllisyytensä Joosefia kohtaan ilmestyi jälleen suurena heidän sielussaan. Miten hän tulee käyttäytymään nyt heitä kohtaan? Sittenkin eikö hän nyt vaatisi heitä tilille kaikista vaikeuksista, että heidän takia hän joutui kärsimään? Ilmeisesti hän pidätti itsensä tähän asti, kun vanha isä eli vielä. Mutta nyt, kun Jaakob on kuollut, tämä pidättäytyminen ei jatkuisi enää.

Eikö nyt jälkikäteen alkaisi rangaistustuomio? He pelkäsivät ja sen vuoksi tulivat ajatusten mukaan Jaakobin nimessä pyytämän armoa ja anteeksiannon. He sanoivat hänelle: "Isäsi käski ennen kuolemaansa ja sanoi: 'Sanokaa Joosefille näin: Oi, anna anteeksi veljiesi rikos ja synty, sillä pahasti he ovat menetelleet sinua kohtaan.' Anna siis isäsi Jumalan palvelijoille anteeksi heidän rikoksensa." Ja Joosef itki kuullessaan nämä heidän sanansa." 1. Moos. 50:16-17.

Kun Joosef sai tämä sanoman, hän puhkesi itkemään. Hän huomasi, että tämä näennäinen ilmoitus Jaakobista on valhe. Jos Jaakob olisi ollut sitä mieltä, että Joosef ei ole antanut anteeksi hänen veljille, silloin hän itse olisi sanonut sen hänelle. Joosef oli kolme kertaa isänsä sairavuoteen luonna. Mutta Jaakob ei ajatellut sitä ollenkaan. Hän tunsii Joosefin. Hän tiesi, että kauan sitten kaikki on anteeksiannettu ja unohdettu. Miksi Joosef itki?

Hänen veljiensä sydämen tilanteen johdosta, että he edelleen valheella

ja epärehellisyydellä kiersivät. Pahoinpitelystä, jonka kanssa kohtelivat häntä, että eivät uskoneet häntä vielä, että kauan sitten, hän on kaiken anteeksi antanut. Veljien surullisesta elämästä. Koska nyt tuli esille, että he koko aikana, eivät olleet koskaan iloisia ja onnellisia, että heidän syyllisyytensä paino on ollut pitkien vuosikymmeniä heidän kannettavana.

Miten surullinen elämä. Köyhä syyllisyytensä kautta. Köyhä heidän epäluotamuksensa kautta veljeensä kohtaan. Ja jos tämä oli niin surullista Joosefille, että hänen veljensä eivät uskoneet, että hän on heille kaikesta

JUMALAN PALVELUKSESSA BULGARIASSA

Niinkuin peura halajaa
vesipuroille, niin
minun sieluni halajaa
sinua, Jumala. Minun
sieluni janoo Jumalaa,
elävää Jumalaa.
Milloin saan minä tulla
Jumalan kasvojen
eteen? Ps. 42:2, 3

anteeksi antanut - minkälainen suru on sitten Jeesukselle Kristukselle, jos epäillään Hänen rakkauttansa ja armoansa! Miten ikävää on Hänelle, kun hän näkee ihmisiä, jotka kantavat syyllisyytensä kuormaa, vaikka Golgatalla on annettu ikuinen pelastus!

Joosef päästi veljensä luokseen, puhuakseen heidän kanssaan. He kumarsivat hänen eteensä, ja sanoivat: "Katso, me olemme sinun orjiasi!"

Niin Joosef puhui heille: "Älkää peljätkö, olenko minä Jumalan

sijassa? Te tosin hankitsitte minua vastaan pahaa, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa. Älkää siis peljätkö; minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne."

Minkäläinen vastakohta: Joosef ja hänen veljensä!

He ovat syyllisyyden kuorman alla, synnin vallan alla - Joosef on Jumalan johdon alla. Synnin alla - on surkea elämä. Jumalan johdon alla - on rauha ja autuuden. Synnin alla - on elämä pelossa. Jumalan johdon alla - on rauha ja ilo. Synnin alla - on orjuus. Jumalan johdon alla - on ihana vapaus.

Miten on sinun laitasi?

Onko sinun elämäsi niin kuin Jaakobin poikien elämä, synnin vallan alla? Silloin se on köyhä ja surkea, samea ja surullinen.

Tai onko se elämää Jumalan johdon alla? Onko Herra sinun johtajasi? Tämä on elämä ja autuus! Tee niin kuin Joosef! Antaudu Jumalan johdon alle. Anna Hänelle herruus elämäsi ylle. Miten onnellista tulee olemaan! Ei vain se, että Hän antaa kaikki syntisi anteeksi, Hän parantaa myös sinun vikasi. Ei ainoastaan, että pelastaa elämäsi rappeutumiselta, hän kruunaa sitä myös armolla ja armeliaisuudella. Ja jos joudut vaikeuksiin, ja jos jouduit kärsimään vääryyttä - se, joka on Jumalan johdon alla, hän ottaa kaikki Jumalan kädestä, hän ei ole kostohimoinen, hän ei muista pahaa, vaan hän rakastaa ja antaa anteeksi.

Koska Joosef oli Jumalan johdon alla, sen vuoksi hän antoi veljille anteeksi ja unohti kaikki, mitä aiheuttivat hänelle. Kyllä, hän otti kaikki Jumalan kädestä. Hän oli oppinut sanomaan: "Mitä Jumala tekee se on tehty hyväksi!" Toki veljeksien synti piti toimittaa Joosefia Egyptiin, missä Jumala on tarvinut häntä pitämään "hengissä paljon kansaa".

Kun ihminen on Jumalan johdon alla, silloin hän ei valita eikä tappele, kun on johdettu vaikeuksien läpi. Silloin tiedetään että kaikki tulee Jumalasta. Ja se tulee aina uudelleen, että Hän johdattaa ihmeellisesti kaikki.

Joosef on Jumalan johdon alla. Sen vuoksi hän sanoo veljille: "Älkää siis peljätkö; minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne." Ja hän lohdutti heitä ja puhui ystävällisesti heille. Siis, näin voi tehdä, jos ollaan Jumalan johdon alla. Voidaan siunata, kun meistä puhutaan pahaa. Voidaan tehdä hyvää niille, jotka loukkaavat ja vainoavat meitä. Tämän

voi tehdä Jumalan johdon alla.

Vuosia meni ohi 60 vuotta. Emme kuule niistä paljon. Koemme vain, että Joosef näki lasten lapsia ja lasten lasten lapsia. Hänellä oli siunattu elämä. Hän iloitsi kuninkaan suosiosta, hänen kansansa rakkaudesta ja perheensä onnesta. Sillä hän oli Jumalan johdon alla. Sen vuoksi saanko sanoa sinulle: Pitääkö sinun elämäsi olla siunattu elämä, siunattu hyvinä ja pahoina päivinä, silloin aseta itsesi Jumalan johdon alle!

Jumala sanoi sen

Ole hyvä ja lue 1. Moos. 50:24-26.

Jaakobin kuoleman jälkeen oli kulunut 60 vuotta, silloin Joosef tunsu loppunsa lähestyvän. Vastuunalainen työ kulutti hänen voimiansa aikaisemmin, kuin olisi paimenena ollessa, niin kuin hänen veljensä. Sentään hän oli 110 vuotta vanha. 80 vuotta hän oli Egyptin maan johdossa. Hän sai katsoa taaksepäin pitkään siunattua virkaansa. Kuitenkaan pitkän ajan kuluessa, hän ei tullut Egyptiläiseksi. Päin vastoin, hän tiesi, että Kanaan on hänen kotimaansa. Sen vuoksi hän tahtoi myös, niin kuin hänen isänsä kotimaahansa lepäämään. Kun huomasi, että hänen loppunsa lähestyy, silloin hän kutsui veljensä luokseen, kertoakseen heille viimeisen tahtonsa. Hän sanoi heille: "Minä kuolen, mutta Jumala pitää huolen teistä ja johdattaa teidät tästä maasta siihen maahan, jonka hän valalla vannot on luvannut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille." Ja Joosef vannotti Israelin poikia sanoen: "Kun Jumala pitää huolen teistä, viekää silloin minun luuni täältä." 1. Moos. 50:24, 25.

Joosef puhui Israelin lasten poislähdöstä Egyptistä. Inhimillisesti katsottuna ilmeisesti oli vähää vailla, että Israel lähtisi pois Egyptistä. Mutta miksi pitää lähteä pois? Goosen oli paras rikastumisen paikka, Egyptin hedelmällisin paikka. Täällä todella heillä oli hyvä. Goosen on voinut elättää heitä ilman vaikeuksia. Kaanaan heidän piti ensiksi aseiden väkivalalla poistaa kansat, jotka asuivat siellä. Egyptissä iloiten korkeasta kehityksen kulttuurista, Kanaanissa oli päinvastaista, kehitys oli jäljessä. Niin todellisuus oli pieni, että Israel kerran tulisi jättämään Egyptin. Miksi sitten Joosef puhui Egyptistä poislähdöstä. Jumala lupasi Aabrahamille Iisakille ja Jaakobille Kanaanin. Hän vahvisti tätä lupasta valalla. Joosefilla ei ollut toista perustaa kuin: Jumala sanoi sen. Jumalan sanassa oli riittävä syy. Hän tiesi Jumalan sana on kallio, joka ei liiku eikä vajoa. Hän ei katsonut näkyviin olosuhteisiin, vaan hän ajatteli ainoastaan

Jumalaa ja Hänen sanaansa. Katsoiko Joosef omia etujaan? Se, jonka elämässä Jumala on etusijalla ei katso omia etuja, Jumala tietää minne vie omia lapsia, ne joilla on kaipaus lähteä pois Egyptistä.

Kun tuli toisia sukuhallitsijoita, jotka eivät tieneet Joosefista ja hänen ansioista maan pelastamisesta, silloin Israelille alkoi vaikea ahdistuksen aika. Silloin kansan tilanne tuli niin vaikeaksi, että he alkoivat kaivata vapautusta faraon orjuudesta. Mutta kun Israel alkoi kaipamaan lähtöä pois Egyptistä, silloin näytti siltä, että tämä toivottu lähtö ei tulisi toteutumaan. Farao ei halunut antaa lupaa lähtöön. Hän ei laskenut kansaa lähtemään. Hän tajusi, että tarvitsee Israelilaisia ja voi käyttää heitä. Sen vuoksi hän vastusti heidän toivomustaan, jättää maata, heidän suunnitelman mukaan. Mutta “mitä Jumala on suunnitellut ja mitä hän haluaa, tämä pitää lopussa tulla sen päämäärän ja tarkoituksen mukaan.” Haluaako Israel lähteä tai ei, haluaako faraao laskea heitä tai ei, Jumala oli luvannut Israelille Kaanaan, ja Hän saavuttaa Hänen jumalallisen tahdon toteuttamista. Näyttikö enempi epätodellisemmalla kuin mahdollista, että Israel jättäisi Egyptin, ihan epätodennäköisesti Joosefin päivinä kuin Mooseksen päivinä. Jumala sanoi sitä, tämä riitti Joosefille. Hän ei kysynyt jälkikäteen, onko tämä mahdollista tai ei; yksinkertaisesti, hän nojautui yksinkertaisesti Jumalan sanaan.

Toivon, että tämä vakaa ja liikkumaton usko olisi jokaisessa kristityssä! Mutta miten paljon arvostellaan Raamattua, nykyisin myös Jumalan lasten taholta. Miten helposti laitetaan kysymysmerkkeä Jumalan lupauksen ja vannomisen jälkeen! Katsotaan olosuhteet, katsotaan vaikeudet ja tehdään johtopäätös: Ei ole todellista, että nämä lupaukset täyttyvät.

Sen vuoksi haluamme oppia jotakin kuolevaiselta Joosefilta: hänen horjumaton usko Jumalan sanassa! Silloin olisimme paljon oppineet, jos olemme oppineet turvautua: Jumala sanoi sen!

Niin varmasti Joosef ajatteli, että Israel lähtee, ja hän antoi käsky ottamaan hänen luunsa mukaan luvattuun maahan. Hän ei ajatellut olla pitkää aikaa Egyptissä, hän ajatteli poislähtöä sieltä. Niin varma oli hänelle Jumalan sana. Sen vuoksi hän ei käskenyt, että heidän pitää heti viedä hänen luunsa Kaanaaseen, vaan sanoi ottaman ne mukaansa kun ovat lähdössä. Niin hänen ruuminsa oli balsamoitu, niin kuin Egyptissä oli tapana, ja laitettu muumioarkkuun. Minkälainen saarna tällä tavalla Joosefin muumio oli Israelin lapsille!

Niin pitkälle he olivat vielä Egyptissä ja heillä meni vielä hyvin, Joosefin muumio oli ja puhutteli: Meillä ei ole täällä pysyvää kotimaata. Meillä ei ole Egyptissä pysyvää kaupunkia. Jumala sanoi sen! Ja kun he halusivat lähteä, mutta sitä ei sallittu heille, silloin Joosefin muumio piti heille jälleen saarnan: Silloinkin, kun faarao ei halua laskea teitä, kuitenkin hänen pitää laskea teidät, Jumala sanoi sen!

Ja sitten kun he lähtivät ja kulkivat erämaan läpi, miten Joosefin ruumis puhutteli omalle kansalleen!

Kun Israel pelästyi sanoman johdosta, että maassa on jättiläisiä ja linnoitettuja kaupunkeja, silloin Joosefin muumio saarnasi: Me pääsemme sisälle! Jumala sanoi sen! Ja kun heitä tuomittiin vaeltamaan erämaassa, löytääkseen hautansa siellä, miten jälleen Joosefin muumio saarnasi heille! Miksi ette uskoneet Jumalaan? Miksi pidätte toivoa Kanaanista halpana, että pitää kuluttaa elämäne erämaassa? Toki Jumala sanoi sen! Mikä valtava saarna Joosefin ruumis oli siihen saakka, kun lopuksi hänet pantiin perintöhautaan, jossa hänen isät lepää. Miten tämä ruumis saarnasi vuosisatojen kautta Israelin kansalle, hyvinä päivinä ja vaikeina aikoina. Jumala sanoi sen!

Meidän pitää ottaa jäähyväiset Joosefin kanssa. Joosef on saarnanut meille hänen elämäkertansa kautta niin paljon, emme halua ottaa jäähyväisiä, ennen kuin olemme oppineet hänestä: uskoa vakaasti Jumalan sanaan. Kun nykyisin tutustumme Jumalan sanaan - uskovien piiriin sisään saakka - silloin haluamme pitää siitä kiinni ja arvostaa sitä suuresti! Meidän ei tulisi antautua kenellekään ja missään tapauksessa viemään meitä pois, vaan ojentautua ja perustaa itsemme ikuisen kallion päälle!

Meidän mottomme pitää olla ja pysyä aina, niin kuin Joosefin motto oli: Jumala sanoi sen! Tämä antaa autuuden elämä ja tämä antaa iloisen kuoleman, kun turvaudumme siihen: Jumala sanoi sen! Amen.

Kurt Barath

Sameat silmät

Eräänä päivänä ruokailun jälkeen minua alkoi väsyttämään ja ajattelin hetkeksi käydä ruokalevolle. Oltuani hetken levossa ja noustessani, huomasin, että en oikein nähnyt silmilläni mitään. Ajattelin silmiini menneen roskia ja aloin niitä huuhtomaan vedellä, mutta se ei vain

auttanut. Niiden on täytynyt tulehtua, ajattelin, ja aloin hautomaan kamomillateellä silmiäni. Eikä sekään auttanut ja päätin soittaa terveyskeskukseen, kun ei työn teostakaan tullut yhtään mitään. Minulle annettiin aika vasta seuraavaksi päiväksi ja lohduteltiin mahdollisen silmien tulehtumisen kestävän kahdesta viiteen päivään. Eihän siinä muukaan auttanut kuin odotella seuraavan päivän lääkärin vastaanottoa. Mennessäni lääkärin puheille kysyin häneltä: ”Eikö sieltä yhtään roskaa löydy?” ”Nämä ovat ihan puhtaat silmät” vastasi lääkäri ja jatkoi edelleen tutkimista. Huolellisen tarkastamisen jälkeen lääkäri totesi: ”Sinulla on kuivat silmät, joka useasti ilmaantuu näin talvisaikaan, kun on kuiva ilma”.

Lääkäri kirjoitti minulle silmävoidereseptin, kiittelin ja lähdin hakemaan sitä.

Voi, kunpa ymmärtäisimme missä hengelliset silmämme ovat sameat. Tarvitsemme elämäämme erityistä silmävoidetta, Pyhää Henkeä joka päivä! Rukoilkaamme Taivaallista viisautta!

Muistamme mielenkiintoisen kertomuksen Jumalan profeetasta Bileamista, jolla oli yliluonnollisia kykyjä. Hän oli ollut aikaisemmin kunnan mies, mutta luopumus oli vallannut uskonelämän ja ahneus tullut tilalle. Hän tiesi hyvin tarkkaan mitä Jumala odotti häneltä, mutta silti hän tahtoi vaarallisesti leikitellä Jumalan kanssa.

Mooabilaiset, jotka polveutuivat Lootista, pelkäsivät Israelin kansaa. He tiesivät Jumalan voimien olevan Israelin kansan yllä, mutta silti he vain yrittivät itsepäisesti turvautua taikavoimiin. Bileamin erikoinen maine yliluonnollisista kyvyistä oli levinnyt Mooabin maahan asti ja häntä pyydettiin kiroamaan Israelin kansa. Vaikka Bileam tiesi ettei kiroaminen tulisi onnistumaan, niin silti häntä kiehtoivat kalliit lahjukset.

Jumala varoitti Bileamia ”älä mene heidän kanssaan äläkä kiroa sitä kansaa, sillä se on siunattu.” ja vielä toisenkin kerran, ”tee vain se, mitä minä sinulle sanon.” 4 Moos. 22: 12, 20. Vaikka Bileam tiesi tarkkaan Jumalan tahdon, niin silti hän lähti pelontunteisin ajatuksin palkkiotaan hakemaan. Se ei ollut kuitenkaan niin yksinkertaista ja helppoa kuin hän kuvitteli.

”Ja Bileam nousi aamulla, satuloi aasintammansa ja lähti matkaan Mooabin päämiesten kanssa. Mutta kun hän lähti, syttyi Jumalan viha, ja Herran enkeli asettui tielle estämään häntä, hänen ratsastaessaan aasintammallaan, kaksi palvelijaa mukanaan. Kun aasintamma näki

Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä, niin se poikkesi tieltä ja meni peltoon. Mutta Bileam löi aasintammaa palauttaaksensa sen tielle. Sitten Herran enkeli asettui solaan viinitarhojen välille, jossa oli kiviaita kummallakin puolella. Kun aasintamma näki Herran enkelin, niin se painautui aitaan ja likisti Bileamin jalkaa aitaa vasten. Ja hän löi sitä vielä kerran. Silloin Herran enkeli taas meni edemmäs ja asettui ahtaaseen paikkaan, jossa ei ollut tilaa väistyä oikealle eikä vasemmalle. Kun aasintamma näki Herran enkelin, laskeutui se maahan Bileamin alla. Silloin Bileamin viha syttyi, ja hän löi aasintammaa sauvalla. Niin Herra avasi aasintamman suun, ja se sanoi Bileamille: "Mitä minä olen sinulle tehnyt, koska lyöt minua jo kolmannen kerran?" Bileam vastasi aasintammalle: "Sinä olet pitänyt minua pilkkanasi. Olisipa minulla miekka kädessäni, niin nyt minä sinut tappaisin." Mutta aasintamma sanoi Bileamille: "Enkö minä ole sinun aasintammasi, jolla olet ratsastanut kaiken aikasi tähän päivään asti? Onko minun ollut tapana tehdä sinulle näin?" Hän vastasi: "Ei." Niin Herra avasi Bileamin silmät, niin että hän näki Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä. Silloin hän kumartui ja heittäytyi kasvoilleen. Niin Herran enkeli sanoi hänelle: "Minkätähden olet lyönyt aasintammaasi jo kolme kertaa? Katso, minä olen tullut sinua estämään, sillä ajattelemattomasti sinä olet lähtenyt tälle matkalle vastoin minun tahtoani. Mutta aasintamma näki minut ja on väistynyt minun edestäni jo kolme kertaa. Ja jos se ei olisi väistynyt minun edestäni, niin minä olisin surmannut sinut, mutta jättänyt sen elämään." Niin Bileam vastasi Herran enkelille: "Minä olen tehnyt syntiä; sillä minä en tiennyt, että sinä olit asettunut minua vastaan tielle. Mutta jos tämä ei ole sinulle mieleen, niin minä nyt palaan takaisin." Mutta Herran enkeli sanoi Bileamille: "Mene näiden miesten kanssa, mutta puhu ainoastaan se, minkä minä sinulle puhun." Niin Bileam lähti Baalakin päämiesten kanssa." 4. Moos. 21: 21-35

Bileamin silmät ja ymmärrys olivat sameat. Hän oli niin vihainen ja itsevarma, ettei edes tajunnut puhuvansa aasintamman kanssa. Hänen katseensa oli kiinnitetty vain rikkauksiin ja oman edun tavoitteluun, kunnes "Herra avasi Bileamin silmät, niin että hän näki Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä. Silloin hän kumartui ja heittäytyi kasvoilleen." 4. Moos. 22: 31.

Entä tästä eteenpäin, oppiko Bileam näkemään ahneutensa? Hän ei

katunut syvällisesti tekoaan, vaan rikkaus kiinnosti enemmän kuin Jumalaa totteleminen. Hän oli kiusaantunut siitä, ettei voinut tehdä omaa tahtoaan, saada rikkauksia ja arvonylennystä Baalakilta, vaan piti useasti siunata israelilaiset. Bileam tiesi, että Herra oli voimallinen hänen kanssaan, mutta silti häntä kiehtoi houkutella Israelin kansa tekemään syntiä. Vihdoin Bileam juonittelemalla onnistui viettelemään kansaa epäjumalan palvelukseen, jonka lopputuloksen hän itse näki.

”Hän oli aavistanut loppunsa lähestyvän huudahtaessaan ”Suotakoon minun kuolla oikeamielisten kuolema, olkoon minun loppuni niin kuin heidän.”⁴. Moos 23:10. Mutta Hän ei ollut halunnut elää vanhurskaan tavalla, ja niin hän sai kokea Jumalan vihollisen kohtalon” P ja P s. 434.

Miten surullista oli, Jumalan profeetta, joka tiesi Jumalan tahdon ja oli hyvin lähellä Taivaallisia voimia, menetti elämänsä ahneuteen, yhteen syntiin!!

Onko meidän silmämme ja ymmärryksemme sameat? Näemmekö vain oman hyvyttemme? Ylpeilemmekö saavutuksistamme? Vai kysymmekö Jumalan tahtoa? Joskus Jumala haluaa kasvattaa meitä koettelemusten, pettymysten ja menestyksenkin kautta. Kenelle haluamme antaa kunnian?

”On vaarallista jättää yhtäkään epäkristillistä piirrettä sydämeen. Yksikin hellitty synti turmelee vähitellen luonteen ja alistaa kaikki sen jalot kyvyt jonkin pahan himon valtaan. Olemme turvassa vain silloin kun päivittäin rukoilemme vilpittömästi Daavidin tavoin: ”Herra, neuvo minulle tiesi. Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua.” Silloin ”Minun askeleeni pysyvät sinun poluillasi, minun jalkani eivät horju.” Ps. 25:4,5; 17:5. P ja P s 434.

”Suo kipinä Henkesi tulta, Näet alttarin kylmän tään. ::Isä, tulessa puhdistu kulta. Sitä pyydän ja eteesi jään::.

Nyt henkesi kastetta vuotan, Pyydän voimaasi, Herra, Sun. ::Sinun sanaasi pyhään mä luotan. Sinä täytähän pyyntöni mun::.

Merja - sisar

***“Autuaat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka Herran laissa vaeltavat! Autuaat ne, jotka ottavat vaarin hänen todistuksistaan, jotka etsivät häntä kaikesta sydämestänsä.”
Ps. 119:1, 2.***

- Ilmoituksia -

Kevätjuhlat ja terveysseminaari

8-10.4.2011.

Martin Jeltsch ja Uwen Haug saapuu Suomeen.

Seminaarilla käsitellään Kahdeksan terveytemme tukipylvästä: aurinko, ilma, vesi, ravinto, lepo, liikunta, kohtuullisuus ja luottamus.

Kutsukaa ihmisiä ja tulkaa tilaisuteen!

Nuorisosapatteja

Miten voin ratkaista taloudelliset ongelmani?

2.4.2011. Vladimire Marinov

Sydämellisesti tervetuloa!